FRED NU FÖR PALESTINA
Av Javier Solana och Marwan Muasher
(markeringar i fet stil av översättaren)

När revolutionära förändringar sveper över Arabvärlden, så är det lätt att tänka att nu är det inte rätt tid att trycka på för fred mellan Israel och Palestina. T ills dammet har lagt sig över det nya Mellanöstern, så verkar de gamla vägkartorna förlegade, och konventionell vishet säger att framsteg mot ett fredsavtal mitt under regionalt tumult är ett önsketänkande.

Men sanningen är precis det motsatta. Även med så många misslyckande ansträngningar bakom oss, ser vi nu **ett klart ”möjligheternas tillfälle”** för USA och Israel att genomföra en varaktig överenskommelse.

Alla måste börja tänka annorlunda om Mellanöstern. Det internationella samfundets gamla infallsvinkel var att prioritera stabilitet över demokrati, och att eftersträva israelisk-arabisk fred via en helt separat diplomatisk linje. Denna policy visade sig vara ett misslyckande – att sätta stabilitet före demokrati resulterade i ingendera, och isolerade fredsansträngningar ledde ingenvart.

Om USA och andra **världsmakter vill göra framsteg** i sina tre målsättningar –stabilitet, politisk reform och fred – så måste de förstå hur dessa är sammanlänkade och **eftersträva alla tre simultant** och **holistiskt.** Att plocka och välja vilka utmaningar man ska bry sig om ökar bara risken att de istället kommer att bli oåterkalleliga problem.

USA har legat på efterkälken ända sedan upprorens gnista, och försökt att hinna ifatt, alltmedan två auktoritära regimer omkullkastades genom folkligt uppror, och andra regimer försöker klamra sig kvar vid makten så länge de kan. **USA måste gå ut och ställa sig i spetsen.** Och, när USA och det bredare internationella samfundet försöker adressera händelseutvecklingen, vore det **ett misstag att lämna fredsprocessen utanför agendan**.

Emedan kraven från de arabiska demonstranterna handlar om hemmastyret, **kan det pågående upproret användas** för att hjälpa till att avsluta en konflikt som gett världen huvudbry i decennier. Att sinka den israelisk-palestinska fredsprocessen vore ett kostsamt misstag. Som vi vet av bitter erfarenhet, gör väntan det bara svårare att åstadkomma ett fredsavtal.

För USA:s räkning, kan inte sympati för de arabiska folkens strävanden utesluta medlidande för palestiniernas drömmar om ett liv i dignitet, vilket för dem innebär ett slut på ockupationen. USA bör inte vara selektivt i sitt stöd för frihet och demokrati. Detta har aldrig varit mer sant än idag, och om Amerika inte uppfattas som en helhjärtad supporter av en tvåstatslösning, kommer hon att hamna långt på efterkälken och skada sina egna intressen i Mellanöstern.

Israel behöver också se över sin politik. När politiska reformer vinner framsteg, kommer hon inte längre att kunna göra anspråk på att vara den enda demokratin i Mellanöstern; alltmedan förutsättningar förändras, kommer det att bli **allt svårare att ignorera palestiniernas krav på oberoende**. **Israels oro över att regionen kommer att bli alltmer fientlig kommer att bli en självuppfyllande profetia** om nya demokratier ser Israels regering förhindra att steg tas mot en varaktig och rättvis lösning. Samtidigt skulle **en fredsprocess uppbackad av**

framvalda och mer legitima arabiska regimer faktiskt hjälpa till att förankra varaktig fred och stabilitet.

Med **tidsfristen för en tvåstatslösning på väg att ta slut**, är en snabb lösning i allas intresse. Att vänta och hoppas på mer fördelaktiga omständigheter kan lätt slå fel. Om steg inte tas i riktning mot fred, då nya arabiska demokratier formas, kommer **åsikterna om Israel och USA att hårdna.**

Och, som vi har bevittnat de senaste månaderna, spelar **den arabiska opinionen** helt klart en **avgörande roll**. Ett dåligt intryck komplicerar bara fredsansträngningarna ytterligare, och gör ett genombrott ännu mer osannolikt. Och **USA kan komma att spela en mindre roll i ett nytt Mellanöstern**, med nya regimer som inte är lika förlåtande som sina föregångare över den fortsatta ockupationen.

Argumentet att fredsansträngningarna inte kan nå framgång när regeringar och regimer befinner sig under omvälvning ignorerar faktumet att det är precis under sådana omständigheter som utomstående kan hjälpa till att forma processen. Istället för att operera i en miljö med små möjligheter att påverka och litet manöverutrymme, skulle **en fredsansträngning nu** kunna vinna den arabiska folkopinionens gillande (av Västvärlden) och ge USA mer handlingsutrymme om i det nya Mellanöstern. **Vi behöver inte fler ändlösa, bilaterala förhandlingar mellan Israel och Palestina; vad som behövs är en regional lösning.**

Morgondagens Mellanöstern kommer inte at vara detsamma som för bara två månader sedan, men den form regionen slutligen kommer att anta är okänd. USA har chansen att ställa sig på rätt sida historien och hjälpa till att forma dess riktning genom att stödja sann reform och förmå en fredsprocess i dödläge att avancera. Folkupproren mot dåliga styren presenterar en öppning [möjlighet] att kunna genomföra inte bara demokrati, utan även stabilitet och fred. **Denna kris, liksom så många andra, vore ett hemskt slöseri att förspilla [inte utnyttja].**

Källa här:
http://www.project-syndicate.org/commentary/solana7/English

(Tack till Jackie och Born to Watch, som gjorde oss uppmärksamma på artikeln.)